

Arrest

nr. 244 749 van 24 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 11 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Congolese (DRC) nationaliteit te zijn, komt op 29 september 2014 België binnen en dient diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 februari 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 23 februari 2015 wordt ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) afgegeven.

Op 19 mei 2015 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 30 juni 2015 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt verzoekster in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nr. 151 561 van 1 september 2015 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 29 juli 2016 wordt de aanvraag van 19 mei 2015 ongegrond verklaard en wordt ten opzichte van verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze beslissingen is bij de Raad gekend onder het rolnummer RvV 193 820.

Op 7 februari 2019 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 26 maart 2019 geeft de arts-adviseur haar advies.

Op 9 april 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing waarbij de aanvraag van 7 februari 2019 ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt vernietigd met arrest nr. 230 030 van de Raad van 10 december 2019.

Op 13 maart 2020 geeft de arts-adviseur een nieuw advies.

Op 20 april 2020 verklaart de gemachtigde van de bevoegde minister de aanvraag opnieuw ongegrond. Met arrest nr. 244 748, uitgesproken op 24 november 2020, vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 20 april 2020, met kennisgeving op 11 mei 2020, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13.

Dit is de bestreden beslissing met de volgende motieven:

“(…)

Mevrouw,

Naam + voornaam: L. B., A.

geboortedatum: 22.08.1958

geboorteplaats: K.

nationaliteit; Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De drie middelen lichten toe:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 7 Vreemdelingenwet. Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (schending van de materiële en formele motiveringsplicht). Schending van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van artikel 3 EVRM. Schending van de materiële motiveringsplicht.

De motivering in de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Krachtens artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum".

Verzoekster wijst uitdrukkelijk naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Verzoekster verkeert in een zeer slechte gezondheid; zij kampt met ernstige nierinsufficiëntie en dient hiervoor driemaal per week, telkens vier uur lang, nierdialyse te ondergaan.

Het is op basis van haar zeer slechte gezondheid dat zij opnieuw een aanvraag tot verblijfsmachtiging o.b.v. artikel 9ter Vreemdelingenwet indiende op 07.02.2019.

Verweerder had derhalve weet van de gezondheidsproblematiek van verzoekster, maar verzuimt hier in de bestreden beslissing naar te verwijzen. Er wordt op geen enkele manier gerefereerd naar de fysieke en mentale toestand van verzoekster.

Het uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten zou een schending van artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Indien verzoekster gedwongen dient terug te keren naar Congo DR, zal dit een ernstige verslechtering - met mogelijk fatale afloop - tot gevolg hebben.

Verweerder was op de hoogte - of had op de hoogte moeten zijn - van de gezondheidssituatie van verzoekster en had hieromtrent in de bestreden beslissing moeten motiveren.

Het buiten beschouwing laten van de slechte gezondheid van verzoekster schendt de motiveringsplicht. De bestreden beslissing dient bijgevolg te worden vernietigd.

TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG juncto de artikelen 19, lid 2 en artikel 47 het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van artikel 3 en 13 EVRM.

Verzoekster dient met huidig verzoekschrift een beroep in tegen een bevel waarbij zij wordt gelast het Belgisch grondgebied te verlaten.

Hierbij gaat verweerder - zoals in bovenstaand middel al uiteen werd gezet - er niet alleen aan voorbij dat mevrouw ernstig ziek is, maar bovendien houdt verweerder ook geen rekening met de onontvankelijkheidsverklaring naar aanleiding van de aanvraag tot medische regularisatie die - nota bene op dezelfde dag - aan verzoekster werd betekend.

In casu word er tegelijkertijd beroep aangetekend tegen de onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging o.b.v. artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Het staat vast dat de bestreden beslissing een administratieve handeling is waarbij een terugkeerverplichting wordt opgelegd.

De bestreden beslissing dient zoals uiteengezet te worden beschouwd als een "terugkeerbesluit" in de zin van artikel 3 punt 4 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115.

Artikel 13 van die richtlijn bepaalt:

"1. Aan de betrokken onderdaan van een derde land wordt een doeltreffend rechtsmiddel van beroep of bezwaar toegekend, dat hij bij een bevoegde rechterlijke of administratieve autoriteit of bij een onpartijdig samengestelde bevoegde instantie waarvan de onafhankelijkheid is gewaarborgd, kan aanwenden tegen de in artikel 12, lid 1, bedoelde besluiten in het kader van terugkeer.

2. De in lid 1 bedoelde autoriteit of instantie is bevoegd om de in artikel 12, lid 1, bedoelde besluiten in het kader van terugkeer te herzien en kan eveneens de uitvoering ervan tijdelijk opschorten, tenzij op grond van de nationale wetgeving reeds een tijdelijke opschorting van toepassing is. (...)"

Zodra een Europese richtlijn van toepassing is moet de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien rekening houden met de hogere normen die van toepassing zijn in het gemeenschapsrecht.

Dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat artikel 47 van het Handvest als volgt luidt:

"Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen."

Artikel 19 lid 2 van het Handvest bepaalt daarenboven:

"Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen."

Verzoekster verwijst vervolgens naar het arrest CPAS d'Ottignies- Louvain-la-Neuve/ Moussa Abdida van het Hof van Justitie dd. 18.12.2014 (C-562/13).

In dat arrest betrof het een beroep tegen een ongegrondheidsbelissing 9ter, voorzien van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit het arrest vloeit voort dat de ernstig zieke vreemdeling die in beroep gaat tegen een weigering van zijn 9ter aanvraag met een verdedigbare grief op basis van artikel 5 en 13 Terugkeerrichtlijn (artikel 3 en 13 EVRM), recht heeft op een beroep met een van rechtswege schorsende werking bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"43 Wat in de eerste plaats de kenmerken betreft van het beroep dat tegen een terugkeerbesluit als aan de orde in het hoofdgeding moet kunnen worden ingesteld, volgt uit artikel 13, lid 1, van richtlijn 2008/115, gelezen in samenhang met artikel 12, lid 1, van die richtlijn, dat derdelanders een doeltreffend rechtsmiddel van beroep of bezwaar wordt toegekend, dat zij kunnen aanwenden tegen een ten aanzien van hen genomen terugkeerbesluit.

44 Artikel 13, lid 2, van die richtlijn bepaalt dat de autoriteit of instantie die bevoegd is om op dat beroep te beslissen, de uitvoering van het bestreden terugkeerbesluit tijdelijk kan opschorten, tenzij op grond

van de nationale wetgeving reeds een tijdelijke opschorting van toepassing is. Het in artikel 13, lid 1, van die richtlijn bedoelde beroep hoeft volgens die richtlijn dus niet noodzakelijkerwijze schorsende werking te hebben.

45 De kenmerken van dat beroep moeten evenwel worden bepaald in overeenstemming met artikel 47 van het Handvest, dat een herbevestiging vormt van het beginsel van effectieve rechterlijke bescherming (zie in die zin arresten *Unibet*, C-432/05, EU:C:2007:163, punt 37, en *Agrokonsulting-04*, C-93/12, EU:C:2013:432, punt 59) en volgens hetwelk eenieder wiens door het Unierecht gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, recht heeft op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

46 In dat verband moet worden opgemerkt dat artikel 19, lid 2, van het Handvest met name bepaalt dat niemand mag worden verwijderd naar een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.

47 Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens, die volgens artikel 52, lid 3, van het Handvest, in aanmerking moet worden genomen bij de uitlegging van artikel 19, lid 2, van dat Handvest, volgt dat, hoewel niet-staatsburgers tegen wie een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, in beginsel geen aanspraak kunnen maken op een recht van verblijf op het grondgebied van een staat teneinde er medische, sociale of andere hulp en diensten te ontvangen van die staat, het besluit om een vreemdeling die aan een ernstige fysieke of psychische ziekte lijdt, te verwijderen naar een land dat over minder geschikte middelen beschikt om die ziekte te behandelen dan die waarover die staat beschikt, in zeer uitzonderlijke omstandigheden, een bezwaar kan opleveren vanuit het oogpunt van artikel 3 EVRM, wanneer dwingende humanitaire overwegingen zich tegen die verwijdering verzetten (zie met name EHRM, arrest van 27 mei 2008, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 42).

48 In de zeer uitzonderlijke gevallen waarin de verwijdering van een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, naar een land waar geen adequate behandeling beschikbaar is, het beginsel van non-refoulement schendt, verzet artikel 5 van richtlijn 2008/115, gelezen in het licht van artikel 19, lid 2, van het Handvest, zich ertegen dat die lidstaten die verwijdering uitvoeren.

49 Wanneer de uitvoering van een terugkeerbesluit meebrengt dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, kan er in bepaalde gevallen sprake zijn van schending van artikel 5 van richtlijn 2008/115.

50 Die zeer uitzonderlijke gevallen worden gekenmerkt door het feit dat de schade die voortvloeit uit de verwijdering van een derdelander naar een land waar een ernstig risico bestaat dat hij aan onmenselijke of vernederende behandelingen wordt onderworpen, ernstig en onherstelbaar is. Het beroep tegen een terugkeerbesluit waarvan de uitvoering voor de betrokken derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert, is derhalve alleen dan doeltreffend wanneer die derdelander over een beroep met schorsende werking beschikt teneinde te waarborgen dat het terugkeerbesluit niet wordt uitgevoerd voordat een grief betreffende een schending van artikel 5 van richtlijn 2008/115, gelezen in het licht van artikel 19, lid 2, van het Handvest, door een bevoegde autoriteit is onderzocht. Die uitlegging vindt steun in de toelichtingen op artikel 47 van het Handvest, volgens welke de eerste alinea van dat artikel is gebaseerd op artikel 13 EVRM (arrest *Réexamen Arango Jaramillo e.a./EIB*, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, punt 42).

52 Het Europees Hof voor de rechten van de mens heeft namelijk geoordeeld dat, wanneer een lidstaat besluit om een vreemdeling te verwijderen naar een land ten aanzien waarvan er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een ernstig risico loopt te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM, aan het in artikel 13 gestelde vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel pas is voldaan wanneer de betrokkenen een beroep met van rechtswege opschortende werking kunnen instellen tegen de uitvoering van de maatregel op grond waarvan zij kunnen worden verwijderd (zie met name EHRM, arresten van 26 april 2007, *Gebremedhin/Frankrijk*, § 67, en 23 februari 2012, *HirsiJamaa e.a./Italië*, § 200).

53 Uit een en ander volgt dat de artikelen 5 en 13 van richtlijn 2008/115, gelezen in het licht van de artikelen 19, lid 2, en 47 van het Handvest, aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale wettelijke regeling die niet voorziet in een beroep met schorsende werking tegen een terugkeerbesluit waarvan de uitvoering voor de betrokken derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert."

In casu diende verzoekster een annulatieberoep in tegen de onontvankelijkheidsverklaring van haar aanvraag 9ter, met in de middelen onder meer een verdedigbare grief op grond van artikel 3 EVRM.

DERDE MIDDEL: Schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 41 Handvest Grondrechten EU. Schending van artikel 3 en 8 EVRM.

Dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat artikel 41 van het Handvest als volgt luidt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Dat artikel 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

"Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. biz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. biz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. biz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80)."

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met

de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan dooreen gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

"2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond."

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van artikel 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van artikel 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van artikel 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoekster verwijst naar de feitelijke omstandigheden. Moest zij gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat met haar privé- en gezinsleven rekening diende gehouden te worden. Dat zij al bijna zes jaar onafgebroken in België verblijft en hier al haar contacten heeft in de zin van artikel 8 EVRM heeft. Dat zij hier vele contacten heeft met vrienden en kennissen waar zij de afgelopen zes jaar nauwe contacten mee onderhoudt. Dat zij ondertussen geen enkel belang meer heeft in haar herkomstland, Congo DR. Dat zij opgevangen en begeleid wordt door de vzw Sant Egidio te Antwerpen en in deze vereniging een ruime vriendenkring heeft opgebouwd.

Verder benadrukt verzoekster ernstige gezondheidsproblemen te hebben en dat een gedwongen terugkeer zou leiden tot een schending van artikel 3 EVRM. Verzoekster verwijst hierbij naar hetgeen in het eerste middel uiteen werd gezet.

Dat uit de bestreden beslissing allerminst kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met de gezinssituatie van verzoekster zoals art. 74/13 Vreemdelingenwet voorschrijft. Dit blijkt eenvoudig door de niet vermelding ervan in de bestreden beslissing.

Zij had elementen kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteitsafweging die in het kader van artikel 3 en 8 EVRM diende te geschieden, zoals de inbedding in de Belgische maatschappij na haar onafgebroken verblijf van 6 jaar op het Belgisch grondgebied.

Verzoekster had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Daar er geen hoorrecht werd uitgeoefend zijn deze aspecten niet onderzocht en werd er geen proportionaliteitsafweging verricht.

Wanneer verzoekster de mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in artikel 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 3 en 8nEVRM.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Dat verweerder de bestreden beslissing niet had genomen als zij op de hoogte was geweest van de medische toestand van verzoekster."

2.2. De verwerende partij laat het volgende gelden in haar nota met opmerkingen:

"In de middelen wordt de schending aangehaald van artikel 7Vw., van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn, van de artikelen 19, 41 en 47 van het EU-Handvest van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3, 8 en 13 EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij haalt aan dat er geen rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand, dat het beroep ingediend tegen een beslissing ex. art. 9ter Vw., schorsende werking moet hebben, dat zij niet gehoord werd en dat geen rekening werd gehouden met de gezinssituatie en haar privéleven.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat de bestreden beslissing is gestoeld op artikel 7 alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

Art. 7 Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster kennis heeft van de feitelijke en juridische motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, waardoor alvast voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoekende partij die motieven inhoudelijk aanvecht en een schendig van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing gaat gepaard met de beslissing van waarin een verblijfsaanvraag om medische redenen ongegrond wordt verklaard. In die beslissing wordt omstandig gemotiveerd dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is voor een terugkeer van verzoekster naar haar herkomstland. Bovendien figureert er in het administratief dossier een synthesenota op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarin overwogen werd wat volgt:

- *Gezins- en familielevens: alleenstaand.*
- *Hoger belang van het kind: geen.*
- *Gezondheidstoestand: geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst.*

Verzoekende partij kan niet stellen dat er geen rekening werd gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 Vw., noch dat deze overweging onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn.

Waar verzoekster aanhaalt dat zij hier over een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM zou beschikken, dient opgemerkt dat verzoekende partij geen stukken bijbrengt waaruit dit blijkt. Waar verzoekster stelt dat het centrum van haar belangen in België ligt en dat zij hier haar leven heeft opgebouwd, dient tevens te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Wat de schending van het hoorrecht betreft, is vast te stellen dat de verzoekende partij geen enkel element aanhaalt waarmee het bestuur geen rekening zou hebben gehouden in de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht kan overigens maar aan de orde zijn voor zover er elementen worden aangereikt die een invloed kunnen hebben op de uitkomst van de bestreden beslissing, hetgeen in casu dus geenszins het geval is.

In dat opzicht kan worden verwezen naar volgende rechtspraak:

RVV nr. 204 262 van 29 juni 2018

De Raad merkt op dat het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing kan leiden indien hij bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen, dan wel een minder nadelige beslissing te nemen

Een schending van het hoorrecht is niet aan de orde.

De verwerende partij wenst tevens te benadrukken dat een beroep ingediend tegen een beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft. In dato opzicht kan worden verwezen naar volgende rechtspraak:

RVV nr. 233 419 van 2 maart 2020

Een beroep ingediend tegen een beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft geen schorsende werking, evenmin als de beroepstermijn. Een ingediend en nog hangend beroep of het nog lopen van de beroepstermijn neemt dus niet weg dat de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten mag geven aan verzoeker. Verzoeker toont niet aan welke wettelijke bepaling dit zou verhinderen. Hij verduidelijkt niet op concrete wijze hoe dit het rechtszekerheidsbeginsel, waarvan de definitie hierboven weergegeven wordt, zou schenden.

De door verzoekster aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden.

De voorgestelde middelen zijn niet ernstig."

2.3. De beslissing van 20 april 2020 verklaart de medische aanvraag, gedaan op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ontvankelijk, doch ongegrond. Met arrest nr. 244 748, uitgesproken op 24 november 2020, vernietigt de Raad deze beslissing.

De Raad gaat er derhalve van uit dat verzoekster terugvalt op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over haar aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Zij heeft op grond van artikel 7, tweede lid, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie en kan derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling dat zij zich op illegale wijze in het Rijk bevindt op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Het is aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet.

Het betoog van de verwerende partij doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN